

dávky nad tuto částku. V projednávaném případě byla zabavená pohledávka asi 1,000.000 Kč přihlášena k vybrání výslovně jen až do výše vykonatelné pohledávky vypočítané na 755.182 Kč 32 h s přísl. a nebylo zjištěno, zda a oč zabavená pohledávka převyšuje vymáhaný nárok, ačkoliv podle přibližného výpočtu převyšek zabavené pohledávky nad vymáhanou tu bude. Proto nižší soudy, vycházejíce ze shora uvedeného, však nesprávného předpokladu, neprávem odepřely žalobci žalobní oprávnění vůbec a neprávem z tohoto důvodu zamítly žalobu v celém jejím rozsahu. Žalobci alespoň co do částky, o kterou zažalovaná pohledávka převyšuje částku přikázanou z ní k vybrání, oprávnění k žalobě upříti nelze a následkem toho nutno jednati o žalobě ve věci samé. Ježto se tak nestalo a řízení jest proto vadné (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), touto vadností jest pak stíženo nejen řízení odvolací, nýbrž i první stolice, nezbylo, než zrušiti rozsudky obou nižších soudů a věc vrátiti prvnímu soudu, aby o ní dále jednal a znovu rozhodl (§ 510, prvý odstavec c. ř. s.).

Čís. 9248.

Odevzdání pozůstalosti právem věřitelským (iure crediti) podle § 73 nesp. říz.

Předlužená pozůstalost může býti přenechána třetí osobě proti závazku, vyplatiti věřitelům kvotu odpovídající hodnotě pozůstalosti, jen se souhlasem všech věřitelů a se svolením přejímatelovým. Pohledávky, mající přednostní právo v úpadku, mají je i při odevzdání pozůstalosti právem věřitelským. Přípustnost odevzdání pozůstalosti právem věřitelským závisí nejen na výši pozůstalosti, nýbrž i na osobních poměrech zůstavitelových. Nedojde-li k souhlasu všech věřitelů, jest prohlásiti úpadek na předluženou pozůstalost.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R II 243/29.)

Pozůstalostní soud vyhověl v pozůstalostní věci po Zikmundu K-ovi návrhu zůstavitelova bratra Jindřicha K-a, by mu byla přenechána pozůstalost právem věřitelským, a vydal usnesení ze dne 12. února 1929, že se pozůstalost po Zikmundu K-ovi úhrnem 10.730 Kč 25 h a 711 S (= šilinků) odevzdává věřitelským právem Jindřichu K-ovi na srážku pozůstalostních dluhů 52.693·60 S. Rozkladu Jindřicha K-a p o z ů s t a l o s t n í s o u d usnesením ze dne 22. dubna 1929 vyhověl a usnesení ze dne 12. února 1929 zrušil. D ů v o d y. Prohlášení pozůstalého bratra Jindřicha K-a na soudě, na jehož základě byl schválen jeho návrh na přenechání pozůstalosti iure crediti, že prý zaplatil všechny pozůstalostní dluhy, spočívalo na omylu. Bylo proto jeho rozkladu do usnesení, kterým bylo schváleno, by mu byla přenechána pozůstalost iure crediti na srážku zaplacených veškerých pozůstalostních dluhů S 52.693·60 vyhověti. Naproti tomu nemá jeho návrh, by mu pozůstalost v udané ceně Kč 10.730·25 a S 711—, pokud se týče S 130— byla přenechána iure crediti jen na srážku jeho pohledávky za zaplacené útraty nemoci S 1.120, útraty převezení S 20·40, pohřební S 530—, náhrobku S 1.029·58 a za

zaplacené 2 účty městských elektráren S 22-62, v zákoně opory. K tomu bylo by zapotřebí souhlasu všechúčastněných věřitelů. Soud nemůže podle § 2 čis. 5 nesp. řiz. vyšetřiti z úřadu, zda věřitelé by k tomu svolili, ježto není jisto, zda kromě uvedených věřitelů není ještě další, což ani Jindřichu K-ovi není známo. Svolatí za tím účelem věřitele podle § 813 obč. zák. bylo by lze jen k návrhu dědice, jehož dosud není, an se k pozůstalosti nikdo nepřihlásil, nebo k návrhu opatrovníka pozůstalosti, který však bude moci návrh ten učiniti teprve, až bude jisto, že nelze přenechati pozůstalost jure crediti, jak to žádá pozůstalý bratr Jindřich K. Jeho názor, že mu má býti přenechána nepatrná prý pozůstalost na místě placení na srážku jen jeho pohledávky ze zaplacení takových pozůstalostních dluhů, které by v úpadku požívaly přednostního pořadí, není správný. Především nelze tuto pozůstalost se jměním přes 10.000 Kč považovati za nepatrnou ve smyslu § 73 nesp. řiz. Považuje-li se úpadek se jměním nikoli přes 10.000 Kč za nepatrný, neplatí toto měřítko pro pozůstalostní řízení již proto, že v něm nejsou útraty řízení tak značné a nepohlíť tudíž tak velikou část jmění, jako v řízení úpadkovém. Avšak ani uplatňované pohledávky pozůstalého bratra Jindřicha K-a nepožívaly by vesměs v úpadku přednostního pořadí. Neměla by ho v prvé řadě jeho pohledávka za náhrobek postavený nákladem přes 5.000 Kč, poněvadž nelze ji zařaditi k výlohám pohřebním ve smyslu § 549 obč. zák. Útraty nemoci patří v úpadku do prvé třídy podle § 51 konk. ř., jde-li o pohledávky lékařů a lékárníků, nikoliv třetích osob, které je zaplatily, nehledíc ani k tomu, že tato třída jim přísluší jen, pokud vznikly v posledním roce před prohlášením úpadku, kteréhožto předpokladu u tvrzené pohledávky Jindřicha K-a není. Nehledí-li se k účtu za převezení a k účtu městských elektráren, má Jindřich K. jen jedinou pohledávku, která by v úpadku požívala přednostního práva, totiž pohledávku ze zaplacených pohřebních výloh S 530— neboli kolem Kč 2.500—. Odečte-li se tato částka od pozůstalostního jmění v přibližné ceně 11.300 Kč, zbývá pozůstalostní jmění v ceně 8.800 Kč, na kterou mají nárok všichni věřitelé, nejen pozůstalý bratr Jindřich K. Re k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. D ů v o d y: Plným právem zamítnut byl stěžovatelův návrh na přenechání pozůstalosti jure crediti ke krytí jednotlivých dluhů, při čemž se poukazuje na správné důvody napadeného usnesení, jež nebyly oslabeny vývody rekursními a k nimž se dodává jen ještě toto: § 73 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čis. 208 ř. zák. zní: »Je-li pozůstalost nepatrná a lze-li podle okolností za to míti, že mohou býti zapraveny jen nejnaléhavější pozůstalostní dluhy, vyslechne soud strany o tom, jaká jest pozůstalost a jakou má hodnotu, pak o tom, co činí náklady nemoci a pohřbu a jiné pohledávky, mající zvláštní přednostní právo, a přenechá jmění jimi vyčerpané věřitelům na místo placení. Ve výměru, kterým se pozůstalost takto odbude, musí býti nejprve uvedeny jednotlivé pohledávky věřitelů, na jichž zapravení se pozůstalost přenechává místo placení«. Z toho zákonného ustanovení plyne, že předlužená pozůstalost může býti přenechána osobě třetí proti závazku vyplatiti věřitelům kvotu odpovídající hodnotě pozůstalosti jen se souhlasem všech věřitelů; odevzdání jure crediti může se

státi jen se souhlasem účastníků a se svolením přejímatelovým; vzhledem k tomu, že po přijetí dědické přihlášky není již přípustné odevzdání pozůstalostního jmění jure crediti, jsou účastníky nejen osoby mající právo dědické, nýbrž i všichni známí pozůstalostní věřitelé. Přisvědčiti jest názoru stěžovatele, že pohledávky, které by měly přednostní právo v úpadku, mají je pod týmiž podmínkami i tu, a má-li býti pokládána pozůstalost za nepatrnou a je-li proto přípustné odevzdání jure crediti, závisí nejen na výši pozůstalosti, nýbrž i na osobních poměrech zůstavitelových. Je-li však splněna první podmínka nepatrné pozůstalosti, musí vyhověno býti i druhé podmínce souhlasu věřitelů ohledně uznání nákladů nemoci a pohřbu a jiných pohledávek, majících zvláštní přednostní právo a vůbec dorozumění o odevzdání pozůstalostního jmění jure crediti. Nedojde-li k souhlasu všech účastníků věřitelů, nezbude než, by dle § 69 konk. ř. byl prohlášen úpadek na pozůstalost předluženou, při čemž se podotýká, že dalším důvodem prohlášení úpadku na pozůstalost jest insolvence. Přenechání pozůstalosti věřitelům podle § 73 cís. pat. znamená rozdělení pozůstalostního jmění tak jako úpadku cestou kratší, toto rozdělení podle obdoby úpadkového řízení k řízení pozůstalostním nemůže však býti vynuceno jedním věřitelem, jenž platil ty které přednostní pohledávky ze svého, nýbrž může se státi jen souhlasem všech účastníků, v dorozumění všech pozůstalostních věřitelů. Poněvadž tohoto souhlasu tu není, musí první soud zamítnouti návrh jednoho věřitele, stěžovatele, na přenechání pozůstalostního jmění jure crediti. Opatří-li si stěžovatel souhlas všech věřitelů neb budou-li všichni věřitelé souhlasiti s návrhem stěžovatele, byvše o tom slyšení, může stěžovatel kdykoliv návrh opakovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o mimořádnou dovolací stížnost podle § 16 nesp. říz., přípustnou jen, je-li tu zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem nebo se spisy nebo stala-li se zmatečnou. Nejvyšší soud, přezkoumaj spisy, neshledal, že tu je některý z těchto předpokladů. Dovolací stížnost jest tudíž neodůvodněna a nebylo lze jí vyhověti, zejména, an o stěžovatelově návrhu podle § 73 nesp. říz. nebyl ani slyšen, ať přímo nebo právním zástupcem neb ustanoveným opatrovníkem, Rudolf G., který podle obsahu úmrtního zápisu jest též dědicem ze zákona.

Čís. 9249.

Pozůstalostnímu věřiteli nepřisluší právo k rekursu do usnesení pozůstalostního soudu o odevzdání pozůstalosti, leč že by šlo o odevzdání pozůstalosti jure crediti.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R II 283/29.)